

Folketingets Lovsekretariat

Holmens Kanal 22
1060 København K
Telefon 33 92 93 00
sim@sim.dk
www.sim.dk

Sagsnr.
2015 - 8236

Medlem af Folketinget Jakob Sølvhøj (EL) har d. 30.10.2015 stillet følgende spørgsmål nr. S 137 til social- og indenrigsministeren, som hermed besvares.

Doknr.
281660

Spørgsmål nr. S 137:

Dato
09-11-2015

"Vil ministeren kommentere artiklen "LEV: Handicapdiskussionen mangler en dimension" af LEVs formand, Sytter Kristensen, i Altinget den 21. oktober 2015 om retssikkerheden for mennesker med handicap?"

Svar:

Artiklen om retssikkerhedsproblematikker på socialområdet for mennesker med udviklingshæmning gør et stort indtryk på mig. Naturligvis skal personer med udviklingshæmning have muligheder for kunne bruge de rettigheder, som de har efter lovgivningen. Det gælder blandt andet i forhold til at kunne søge kommunen om hjælp og støtte efter serviceloven og kunne klage over kommunens afgørelser. Og naturligvis skal de have hjælp til det, hvis de har behov for det.

Efter serviceloven skal kommunen påse, om der er pårørende eller andre, der kan inddrages i varetagelsen af interesserne for en person med betydelig nedsat psykisk funktionsevne. Inddragelse af personer med nært kendskab til den pågældende i forskellige beslutninger skal være med til at sikre det bedst mulige grundlag for den hjælp, der skal ydes, og bidrage til at den pågældendes interesser bliver varetaget.

Bestemmelsen tillægger dog ikke pårørende eller andre kompetencer til at handle på borgerens vegne.

I artiklen nævnes det, at en betydelig andel af personerne med udviklingshæmning i Danmark ikke har pårørende med ressourcer til at bistå dem med fx at klage over kommunens afgørelse. Og det fremhæves, at problemet er størst blandt ældre med udviklingshæmning, som ikke længere har forældre eller andre tætte pårørende, der kan bistå dem. Jeg vil i den forbindelse gerne pege på, at kommunen allerede dag har pligt til at være opmærksom på, om der er behov for at bede Statsforvaltningen om at beskikke en værge efter værgemålsloven, hvis en borger ikke selv kan varetage sine interesser.

Det fremgår af artiklen, at der angiveligt skulle være en stigende frygt hos det pædagogiske personale i forhold til at hjælpe borgeren med at søge om hjælp hos kommunen eller klage over en afgørelse. Hertil vil jeg sige, at det må være en problemstilling, som skal kunne håndteres ved, at det pædagogiske personale taler med deres leder af tilbuddet. Det er jo netop en ledelsesopgave at hjælpe medarbejderne med at udstikke rammerne for deres arbejde og instruere den enkelte medarbejder i, hvilke opgaver der skal løses.

Hvis der er tale om en borger, som ikke kan give en fuldmagt, fordi borgeren ikke er i stand til at forstå indholdet i og rækkevidden af en fuldmagt, er det jo ikke juridisk

holdbart, at personalet klager over en afgørelse, som kommunen har truffet. I den forbindelse kan jeg pege på mulighederne for at få udpeget en uafhængig værge.

Hvis der imidlertid er tale om en habil borger, som kan udtrykke sine behov, men eventuelt skal have hjælp til at skrive og sende en ansøgning eller klage til kommunen, kan det falde inden for den socialpædagogiske støtte, som borgeren er visiteret til.

I artiklen er LEV inde på deres ønsker om, at der skal være opsættende virkning på en større andel af de kommunale afgørelser. Til denne problemstilling kan jeg henvise til mit svar af 29. september 2015 på spørgsmål 70, SOU, alm del.

Med venlig hilsen
Karen Ellemann